

Szerkesztőségi iroda:
Csik-Szereda
Györgyjakab Márton
könyvkereskedése
hová
a lap szellemi részét illető
közlemények,
előfizetési pénsek és hír-
dészek küldendők.

CSIKI LAPOK

TÁRSADALMI, KÖZGAZDASÁGI ÉS SZÉPIRODALMI HETILAP.
MEGJELENIK MINDEN SZERDÁN.

Előfizetési ár:
Egész évre 4 frt.
(Külföldre) . 6 frt.
Félévre . 2 frt.
Negyedévre . 1 frt.
Hirdetési díjak
a legolcsóbban számítottak
Bélyegdíjért külön minden
beiktatásnál 80 kr.
Nyilvántartási díjak
soranként 10 kr-ért késér-
tetnek.

Felelős szerkesztő: **Dr. Bocskor Béla,**
FŐMUNKATÁRSÁK: **Hochschild Lajos** Gyergyóban.

Kiadó- és laptulajdonos: **Györgyjakab Márton,**
Molnár Ákos a központban. **Vitos Mózes** Acsikon.

Előfizetési felhívás

A

„CSIKI LAPOK”

1894. ÉVI HATODIK ÉVFOLYAMÁRA.

Ma mult el öt teljes éve annak, hogy a „CSIKI LAPOK” legelső száma napvilágot látott.

Ennyi idő csak egy elvontan, magában véve is eléggé hosszúnak nevezhető; egy lapnak életében pedig, hol minden nap háromszorosan mondható, az öt év akkora idő, mely a „hosszu mult” elnevezésre bátran igényt tarthat,

A „CSIKI LAPOK” tehát a munkatársak odaadó munkásságán és főleg a t. előfizetők jóindulatu pártfogása alapján a világ előtt bátran hivatkozhatik arra, hogy egy „hosszu mult”-ra támaszkodni jogában van.

A „CSIKI LAPOK” e multra hivatkozva, nem félhet a szögyentől, hogy hivatkozása közben talán odavethetné valaki, hogy mult és mult között különbség létezik; hogy van érdemtelt és érdem nélküli mult is, s hogy az előbbit a „CSIKI LAPOK”-nak maga részére vindikálni talán szabadságában nem áll.

Mert a „CSIKI LAPOK” legelső megjelenésekor közzétett programjához mindenkor hű maradt. A „CSIKI LAPOK” öt éves egész élete alatt egyenes, szókimondó volt mindenkivel és minden intézménnyel szemben egyaránt, s más célja soha sem volt, mint mindig és kizárólag a köznek szolgálni, a köznek érdekeit szerény telhetségéhez mérten mindenkor előmozdítani, háttérbe szorítván mindig az egyesnek, a magán egyének érdekét és célját!

A „CSIKI LAPOK” igyekezett mindenkor lehetőleg csupán a csikvármegyei, vagyis helyi érdekű ügyeket megbeszélni s ez igyekezetében szem előtt tartotta folytonosan azt, mit minden évben programjában hangoztatott: kerülni azt, hogy olvasó közönsége világra szóló eseményeknek, az erre hivatottabb napisajtó után, ismételt előtárlására kárhóztassék.

A „CSIKI LAPOK” kiválóan szem előtt tartotta, hogy sorban hasábjain csakis Csikmegyét érdeklő dolgok pertraktáltassanak, és a szomszéd vármegyék ügyei csakis akkor s abban az esetben, ha erre a lap kerete elég térrel bírna.

A tapasztalat megtanított arra, hogy Csikvármegyének amnyi van a nagy közönséget közvetlenül érdeklő és érintő közügye, hogy nemcsak nem szükséges a szomszéd vármegyékkel is foglalkoznia, de sőt ha ezt tenni akarná sem lenne rá képes, mert a „CSIKI LAPOK” keretébe beilleszthető csiki közügyek is teljesen kitérték az amegy sem túl bő keretet.

Épen ebből kifolyólag a jövőre nézve kötelezőnek ismertük fel, mikép már most jeleztük előfizetőinknek, hogy rendszeresen és állandóan az udvarhelymegyei közügyekkel is foglalkozni nem ígérjük, mert ígéretünk beváltására saját ügyeink és ezeknek saját jól feltögtt érdekünkben leendő megbeszélése amegy sem engednének teret.

Ez a helyzet tette kívánatossá, de egyuttal kötelezőszerűvé is ránk nézve, hogy a t. olvasó közönséggel tudassuk, mikép Udvarhelyvármegyével nagyon keveset foglalkozhatván, feleslegesnek, sőt a széllámoosság bizonyos kis fokának tekintendők, ha a „CSIKI LAPOK” homlokán még ezután is jeleznők, hogy Udvarhelymegyében is főmunkatársunk van, s e vármegye ügyeivel ennek daczára csak igen ritkán és nagyon röviden vagyunk kénytelenek foglalkozni.

Igen, de ha a „CSIKI LAPOK”-nak ez által némi vesztesége látszik bekövetkezni, szükséges más oldalon sokkal többet nyerni és a t. közönségnek többet nyújtani; ebből a célból a „CSIKI LAPOK” a jövőre biztosította magának azt, hogy eddigi munkatársain kívül újabb és tekintélyes munkaerők csoportosuljanak a felelős szerkesztő és a csikmegyei eddigi főmunkatársak köré.

Midőn tehát a „CSIKI LAPOK” a jövő évtől kezdődőleg a fenn jelzett okból az Udvarhelymegye részéről eddig szerepelt Embery Árpád főmunkatárstól megválni kénytelenítették, helyette a szerkesztőség több rendes munkatársat volt szerencsés megnyerni,

Ennek lett következménye tehát az, hogy míg a felelős szerkesztői teendőket továbbra is **Dr. Bocskor Béla** főszerkesztőnk fogja teljesíteni s míg **Hochschild Lajos** a gyergyói részekből lapunk főmunkatársa marad, addig az eddigi központi főmunkatársunk **Vitos Mózes** az alsiki főmunkatársi állást fogja jövőre betölteni, s helyette központi főmunkatársunkká a jövő évtől kezdődőleg **Molnár Ákos** eddigi belső dolgozó társunk leendő.

Ezekon kívül a „CSIKI LAPOK” belső dolgozó társai maradnak **Bartalis Agoston**, **Lakatos Mihály** s.-szerk., **Benedek István**, **Sántha Simon** stb.; levelezői maradnak és illetve lesznek: **Antal József**, **Hosszu Ferencz**, **Koncz István** plebánosok, **Baka József**, **Baka János**, **Császár Nándor**, **Csiszér Pető**, **Éltes János**, **Józsa Sándor**; végre pedig külmunkatársaink maradnak: **Dr. Szilvássy János**, **Kovács S. János**, **Korber Imre**, **Kricsa Konrád**, **Kricsa Klára** s még többen, kiknél felül újabb megnyernünk sikerül **Ugron Gábor**, **Molnár József** és **Györffy Gyula** orsz. képviselőket, mi által a „CSIKI LAPOK” biztosítva lett arról, hogy öt éves multja után mintegy megdönthetlenné téve, folytassa megkezdett munkáját és teljesítő elvállalt kötelességeit.

Egyebekben maradunk mindenben az eddigiekhez hűek, s ezennel új előfizetést nyitunk a „CSIKI LAPOK” VI-ik évfolyamára, melyet az 1894-ik évi január 1-ével kezdünk meg.

ELŐFIZETÉSI FELTÉTELEK:

Egész évre 4 frt. (Külföldre 6 frt.) Félévre 2 frt. Negyedévre 1 frt. Egyes szám ára 10 kr.

Előfizetheti Györgyjakab Márton lapkiadónál; Kritsa Péter könyvkereskedésében Gyergyó-Szentmiklóson.

Dr. Bocskor Béla,
felelős szerkesztő.

Györgyjakab Márton,
kiadó laptulajdonos.

Ma született a Messiás.

Örömtünnetet ill ma a keresztény világ; az emberiség egységesítésének, az ember emberi méltóságra emelkedésének, önmagával való kibékülésének és Istenéhez való közeledésének évfordulati ünnepe.

Ma született a Messiás, az emberiség megváltója, a világ világossága, az igazak élő kenyere és legnagyobb jóltevője; született nem fényes palotában, hanem egy elhagyatott istállóban. A világ legnagyobb bölcsé az oktan állatokkal egy föld alatt.

Az örvendetes eseményt az ég angyalai jelentik meg a pásztoroknak, kik legelőszőr imádják a jászolban fekvő isteni kisdedet.

A kereszténység szent hagyományai szerint négyezer évig szomjazta az eredeti bűn átkos terhe alatt mind mélyebbre süllyedő emberiség az igazság italát, lelkére a vad pogányság sötét felhői nehezültek.

Az emberiség beborult csillagtalan ege alatt az erkölcsi undokság, a vadság férgel és ezeknek gonosz szülöttei uralkodtak, fogva tartva, ördögi rabigába hajtva sziveket és elveket.

De Isten nem akarta a bűnbe esett emberiség elvesztését, vagy miként a szent irás mondja: „Ugy szerette Isten a világot, hogy egy szülött fiát adá, hogy a ki benne hiszen, örök élete legyen.“

A beborult égen egy csillag jelenik meg, mely ragyogó fényével behatol a szivekbe és elmékbe, s mint az emberiség vezércsillaga elárasztja jóltevő fényével és melegével a világot.

A sötétségben tévelygő emberiség meghallja az isteni szózatot: „Én vagyok a világ világossága“, és követni kezdi azt.

Meghallja azon isteni parancsokat, melyek a szívet szeretettel töltik el: „Szeresed a te Uradat, Istenedet és felebarátodat, mint önmagadat.“

Követni kezdi a szózatot: „Legyetek tökéletesek, mint a ti mennyei Atyátok tökéletes.“ Követi ma is, de sokat kell haladnia, a míg eléri azon magaslatot, melyet a világ megváltója számára kijelölt.

Az emberiség megváltásának nagy művét a megváltó vére hullásával pecsételte meg. A mai örömtünneten, az Üdvözítő születése napján, midőn a lélek fohásza felemelkednek az egek Urához és az ajkak imádásra nyílnak: „Dicsőség a magasságban Istennek“, midőn egyszóval kifejezve az öröm napja van, lehetetlen elménket és szívünket a megváltás nagy tragédiájának vég jelenetétől, a Golgothának megszentelt helyétől elfordítani.

Hol van megírva az a csoda, hogy az emberiség által megváltásként üdvözölt igék nyomában nem vér fakadt és nem fakeszt, hanem csillogó érdemrend emelkedett. És hol nem voltak jelen az „írastudók és fárizeusok“, midőn az emberiség, nemzetek stb. jólléte-, boldogsága- és felvirágztatásáért a nagy önfeláldozó küzdelmek, harcok folytak.

A megváltók és fárizeusok elválaszthatlanul össze vannak kötve, mint ragyogó csillag a barna éjszakával. A hasonlatosság, hogy mind kettőt keresztel jutalmazza a Kaifások. Fakeszt a megváltók sírjára, csillogó érdemkereszt, monumentális emlék a hitvány poroszoknak.

Am azért a megváltás míve örök, s míg az emberiség emlékezetéből ei nem mosódik a létét és boldogulását eszközölő isteni kinyilatkoztatások minden árnyalata, addig mindegyre megújul és az emlékezet világánál előtör a szívből a dics-szózat: „Dicsőség a magasságban Istennek.“

Ez örömtünnet nagyságához nem méltó a fárizeusokról beszélni. A „világ világossága“ születése napján ne tévelyegjünk a gonoszok országában! Emeljük fel szivein-

ket, imádjuk jó atyánkat, ki értünk egy szülött fiát is feláldozá. Adjunk halát neki, hogy ezelőtt ezer évvel nemzetünket szent családja tagjává iktatta s mindenható erejével a századok viharai közt védelmezte.

Boruljunk le nagysága előtt és kérjünk, hogy a jövő évezred már távolról zúgó fergegeit távolítsa el magyar hazánktól és ne vonja meg szent kegyelmét hű népétől.

B. Á.

Karácsony.

Ismét uj karácsonyra ébredtünk. Ujra zeng az angyalok és jámbor hívők ajkán a dicsének: „Dicsőség a magasságban Istennek! Békesség a földön a jóakaratu embereknek!“

Szent karácsony, a megváltás évfordulati ünnepe, melyen négyezer év epedő kívánsága teljesült, melyen megjelenén a földön az igazság napja, az örök béke királya, Krisztus a mi Istenünk: a bűn miatt Istenével és önmagával meghasonlott emberiségre a béke örök napja virradt.

Szent karácsony, az üdv, az öröm ünnepe, melyen az ég megnyílt és Isten határtalan jó-ságával árasztja el a földet. Az emberiség örvendezve fogadja azt a felülről jövő magasztos kegyelmet, melytől a trónok, az államok, a nemzetek, a családok üdvé és boldogsága függ.

Karácsony a kereszténységnek legfelsége-sebb napja, melyen a földiekben megnyugvást, kielégülést nem találó szív Istenéhez emelkedik, ki az ut, az igazság, az élet, a kibén van egyedül megnyugvás, ki egyedül képes kielégíteni a szívet; az ajk mintegy önkénytelenül imára nyílik, midőn a gondolat előtérbe hozza azon imálandó tény, hogy Isten a világ megváltására, a bűn sötét éjjeléből való kivezetésre elküldötte egyetlen fiát, a ki meggyújtván a szeretet és igazság látkyját, eloszlatta az emberiség szívére nehezülő gyűlölség sötétjét, és a lélek magasra emelkedik azou a nagy napon, melyen megszületett a Messiás, a világ üdvé.

Az ima, a gyengéd szív virága, az ember valláserkölcsi lényének hodoló megjelenése teremő és fentartó örök ura előtt, elismerése az ő főségének; a kegyelem az ima gyümölcse, a jólét, a boldogság, a kegyelem áldásai. Innen van, hogy az Istenben való hitnek, az isteni félelemnek, a vallásnak, erkölcsiségnek oly nagy szerepe van a népek, nemzetek, államok magán- és közéletében, azok igazgatásában, vezetésében, fentartásában és kultur fejlődésének elősegítésében.

A „CSIKI LAPOK“ TÁRCZÁJA.

Karácsony esti történet.

— Irta MOLNÁR ÁKOS. —

Mindig eszembe jut egy történet karácsony estéjén, mely a fővárosi élmények mint egyik leg-érdekesebbje maradt meg előttem.

A karácsonyt rendszeren otthon, szüleim körében szoktam volt eltölteni, ez már családi szokás nálunk, együtt lenni az év e napján szeret-teink között.

Évekkel ezelőtt történt, hogy éppen karácsony estéjén akartam haza utazni, s a nagy hófúvások lehetetlenné tették az utazást; Szolnok és Budapest között megszűnt a személyforgalom, s a hó-ekék derekasan működtek bár a vonalon, lehetetlen volt mégis az ünnepek alatt a forgalmi közlekedést helyreállítani.

Igy tehát paktáskámmal kezemben a központi pályaudvartól visszafelé indultam be a ke-repesi uton.

Boszantott az eset, már most hol fogom el-tölteni a karácsony estéjét, s hol a szent ünne-pekét!

Szomoruan tértem vissza lakásomra, s mint-hogy ismerőseimtől már elbocsúztam, elhatároztam, hogy nem megyek sehová, megvacsorázom a Szik-szayban, s aztán garzon lakásomon aglegények módjára töltöm az estét.

Üres volt az asztal, egy-két vendég ült a máskor zsufólásig telt Szikszayban. Asztaltársasá-gom mindenike hivatalos volt ez estén, s így egye-dül kellett, hogy elfogyasszam vacsorámat. De nem, még sem, a szomszéd asztalnál ott ült ren-des helyén egyedül egy ur, szintén törzsvendég, a tanácsos ur. A Szikszay fentállása óta mindig egy és ugyanazon helyen ült ő — egyedül — an-

nál az asztalnál. Soha nem merésztelt a pinczér asztalához ültetni senkit, nem szerette a tanácsos ur az asztaltársakat, nem szeretett ő talán soha senkit! komoly, jéghideg arczáról legalább azt le-hetett leolvasni; aglegény volt ő a szó teljes ér-telmében, pedáns, egyszerű, zárkózott természetű, rendes mint az óramű, életrendszerében szigorú maga iránt, mással meg nem törődött abszolút. Respektálták őt vendéglős, pinczér, törzsvendég, még az idegen is.

Asztaltársaságunk mindenik tagja mély meg-hajlással üdvözölte őt érkezés és távozásakor, a mit a tanácsos ur szintén advarias, de komoly fej-bőlintással viszonzott rendszeren.

Ismerettségem a tanácsos urral annyival volt intenzivebb, hogy valamikor hivatalos ügyben nála volt dolgom, s akkor felismerve, mint Szikszaybeli törzsvendég-társát, igen barátságosan szorítá meg kezemet.

Már évek teltek el azóta, de a rendes köszön-tésnél tovább nem terjesztettük ki az ismeretséget.

Most is üdvözöltük egymást s aztán ő is lapot vett kezébe s én is, ő is ludmáját evett rizsszel, én is.

Ketten voltunk az étteremben, csend volt, a pinczerek is hazamentek családjuk körébe, egy-kettő lézengett csak körülünk. Kivülről hallat-szott a boltok vas rolettáinak leeresztése, siető lé-pések zaja, a lóvasuti kocsisok tompa kürtölése, aztán mély csend lett mindenfelé.

Különösen hatott e csend, itt a főváros kellő közepén este 7 órakor, a legnagyobb forgalom pontján, ez csak egyszer van minden évben: Ka-rácsony estéjén!

Letettem a lapot, fizettem s menni készültem haza, a tanácsos ur is letette a lapot, fizetett és szintén menni készült. Egyszerre értünk az ajtó-hoz, én kinyitottam azt s helyet engedtem neki, hogy ő menjen ki előre.

— Köszönöm uram! Ugy látszik, ön is egye-dül tölti az estét, mint én — mondá a tanácsos ur.

— Igen! Szomorú állapot bizony ez, de hát a vasuti akadályoknak köszönhetem — válaszo-lám én.

— Mi már ismerjük egymást uram, s mint-hogy a közös sors ez estére egyforma irántunk, engedje meg, hogy meghívjam hozzám egy csésze theára!

Sietve fogadtam el a tanácsos ur meghívá-sát, s egymás mellett haladva, kedélyesen disku-ráltunk lakásáig.

A házmester csakhamar felszolgált a theát, szivarra gyujtottunk s a tanácsos ur kezdte el a társalgást.

— Ön fiatal ember uram, az érzések önnél még intenzivebbek, nem lesz érdektelen azt hiszem, ha elmondok egy történetet, mely éppen ezelőtt 25 évvel történt. egy barátommal, karácsony éjje-lén, s a minek tanulságát én levonva magamra nézve, maig is nőtlen maradtam.

Tehát, barátom fiatal ember volt, miniszteri fogalmazó, szerény becsületes ember, s szerelmes! A vidék egy közepes birtoku földes urának leá-nyába szeretett bele egyik jurista béli. A leány fekete selyem haja, bogár szemei, gyöngysor fo-gai, hajlékony karsu termete már magában is elég lett volna, hogy elbolondítsák barátom fejét, de aztán Malvin csárdás tánca, csengő kacaja éppen bolondá tették szívet és esztét.

Barátom egész estén a leány mellett volt s mikor elváltak, engedélyt nyert a mamától, hogy otthon falujokban, mely Pesttől 2 órányira van, kocsin meglátogathassa őket.

A dolog szépen ment a maga rendjében, egy miniszteri fogalmazó miért ne lehetne szerelmes, s ha viszont szerettetik, miért ne nősülhetne is meg, ha pláne a leánynak van is valami hozo-mánya!

A régiek azt állítják, mi szerint könnyebb egy várost a levegőbe építeni, mint egy államot vallás nélkül fentartani.

Svájc egyik protestáns és radikális kantonjának kormányja 1. évi szept. 17-én „általános kötelező böjt, ima és hála ünnep” megtartását rendelve el, a 3 pontú rendeletet így indokolja: „Ha valamely népnek értéke erkölcsiségéhez van arányosítva, ne feledjük, hogy ezt vallásos állapota biztosítja, ezzel tehát kölcsönös viszonyban áll; és ne válasszuk el a kötelességtől azt, a mi mindig legbiztosabb védőnk és vezetőnk: az Istenben való hitet és az ő szent nevének félelmét.”

„Nekünk — folytatja tovább — a legbensőbb meggyőződésünk, hogy szerencsések különösen azon népek, melyek felett a tiszta világosság, Jézus Krisztus tündöklő evangéliuma felragyogott.”

Ime e szavakban a karácsony magasztos eszméje az államok és nemzetek életére nézve szépen kifejezve van. Karácsony ama evangéliumi világosságnak az égből a földre való lehozatala lényeges ünnepe. Rajtunk áll, hogy e világosság fényénél lassuk meg földi pályánkat az élet minden viszonyai között. Ez mennyei kegyelem, ez áldás ránk nézve, miért szorososan zengjük az angyalokkal: „Dicsőség a magasságban Istennek! Békesség a földön a jóakaratu embereknek!”

KÜLÖNFÉLÉK.

— **Boldog ünnepeket.** Krisztus urunk születése napja: az áldott karácsony ismét megérkezett, emlékeztetvén mindenkit arra, hogy a jó Isten, mindnyájunk édes atyja nem hagyta magára a bűnökben elmerült és a sötétségben tévelygő emberiséget, hanem elküldötte szabadítóképpen az ő szent fiát, ki az ő magasztos tudományának fegyvereivel és örökké fényeskedő világosságával legyőzte és megtörte a sötétség hatalmát. E szent ünnep alkalmával, a jó Istennek soha ki nem fogyó kegyelme látogasson el újlag mihozzánk, hozzon áldást és békességet a családoknak, boldogságot és megelégedést az egyéneknek. Boldog ünnepeket!

— **Eljegyzés.** Dr. Zakariás István ügyvéd, a brassói ügyvédi kamara titkára és a „Brassói Magyar Ujság” felelős szerkesztője eljegyezte Tutesk Irma polg. leányiskolai tanítónőt, Tutsek Anna irónő húgát. Sok szerencsét!

— **Kinevezés.** Salamon Árpád szamosújvári adótitst, Salamon Alajos helyi adóhivatali ellenőr fia, az Orosházán felállított adóhivatalhoz ellenőrré neveztetett ki. Gratulálunk!

— **Szemvizsgálat.** Dr. Molnár Károly városi főorvos folyó hó 22-én, a karácsonyi szünet előzetes megelőzőleg a helybeli iskolákban megtartotta a szokásos szemvizsgálatot. A vizsgálat több, különösen Somlyóiról bejáró növendékeken a trahomát, e nagyon ragályos szembetegséget konstata. A

dolgot azért hozzuk nyilvánosságra, hogy ezen uton is felhívjuk a szülőket gyermekeik gyógykezelésére, annál is inkább, mert míg az illető növendékek teljesen ki nem gyógyulnak, az iskolába be nem engedtetnek.

— **Kiállítási bizottság gyűlése.** Az 1896-iki ezredéves országos kiállítás marosvásárhelyi kerületi bizottsága folyó évi június hó 12-én tartott gyűlésén Ferenczy Károly gyergyószentmiklósi plebánost, a gyergyóvidéki helyi bizottság megalakításával megbízván s ennek elnökül kijelölvén, mint ilyen december hó 12-re a gyergyói értelmiséget gyűlésre hívta össze. A gyűlésen a meghívottak szép számmal vettek részt s elnök üdvözlölvén őket, lelkes szavakkal esetelte az ezredéves kiállítás nemzeti jelentőségét s körvonalazta a kötelességet, mely a kiállítás tekintetében Gyergyóra is hárul. Gyergyónak meg kell mutatnia ezen a kiállításon, hogy habár a közlekedési viszonyok miatt elszigetelt helyzetben van, azért a haladás elől nem zárkózott el, s ezen kiállítás egyszerűsége kedvező alkalmul fog szolgálni arra, hogy az ország figyelmét magunk iránt jobban felköltsük. Bemutatjuk, mennyire haladt nálunk az ipar, gazdaság s a közmívelődés s ezek kiállításánál ne a kiállító tömegére figyeljünk, hanem arra, hogy minden csoport és pedig a mennyire lehet a legjobb minőségben legyen képviselve; de ha valamiben nem értük el a tökéletességet, ezt ne titkoljuk el. Elhatározottat, hogy a helyi nagy bizottság 150 tagból alakítottat meg s hogy ez teendőit könnyebben teljesítse és szélesebb körű tevékenységet fejthessen ki, a községek szerint albizottságokra osztatik fel a következő csoportokban, melyeknek egyszersmind elnökeit is kijelölte a nagy bizottság: I. Szentmiklós, Szárlégy, Tekerőpaták, Kilyénfalva, elnöke: Ferenczy Károly. II. Alfalu, Újfalva, Csomafalva, elnöke: Zomora Dániel. III. Ditró, Remete, Várhegy, Salamás, elnöke: Takó János. IV. Tölgyes, Holló, Békás, Belső, elnöke: dr. Lázár János. V. Borszék, elnöke: Köllő János. Megjegyzendő, hogy ezen albizottságok a nagy bizottsággal szoros kapcsolatban fognak működni s az utasításokat tőle nyerik.

— **Szülői gondatlanságnak esett újabbán áldozatul csikszentmihályi Pál Istvánné 3½ éves Márton fiacskája.** Mint onnan értesülünk, a gondatlan anya folyó hó 14-én korán reggel vízért ment a lakása közelében elfolyó patakra, mialatt a tüzelője parkányán égve elhelyezett petroleum lámpát a kis fiu magához ragadva, a testén végig ömlött és fellebbant petroleum annyira összeégette a szerencsétlen gyermeket, hogy a visszatérő anya már csak eszméletlenül elterült áldozatát sirathatta vetkes gondatlanságának. Az ártatlannak fájdalmas kínait megszálnva, nem késett eljönni érte a szabadító — halál. A szerencsétlenség, mely mindig a mulasztások nyomában leselkedik, számtalanszor adta már példáját sikerült csalfaságainak s mégis — mintha csak saját kárán kellene

okulni — nem tudják immár komoly feladatukká tenni maguknak a szülők, hogy — ha minden lehetőségre nem is — de legalább az érettebb ész által előre is felismert oly veszélyeztető eshetőségekre kiterjesszék figyelmüket, melyek csaknem a mulasztás perczeiben válnak valóvá és igen gyakran drága áldozatokat követelnek.

— **Közeégi előjárók választása Gyergyó-Szentmiklóson.** Folyó hó 15-én történt az előjárósági tagok választása, mely iránt a választók meglehetősen érdeklődést tanúsítottak; az eredmény a következő: főbíróvá: Simon Balázs eddigi főbíró ellenjelölt nélkül; másodbíróvá: Jánosi György választott meg, ellenjelöltje visszalépett; pénztárnokká: Bereczk Sándor, két ellenjelöltje visszalépett; adógyűjtővé: Kari József szavazattöbbséggel egy ellenjelölttel szemben. A határbírói állásra ifju Márton Ferencz választott meg a régi határbíróval szemben. A 6 tanácsosi állás közül 4 ellenjelölt nélkül, felkiáltás útján; 2 pedig szavazattöbbséggel tölthetett be.

— **Táncvizsga.** Kováts Tivadár balletmester Gyergyó-Szentmiklóson nyitott táncz-tanfolyamot s folyó hó 17-én tartotta meg tanítványival a bemutató tánczvizsgát ritka érdekes programmal. Az igazságnak tartozunk azzal, midőn kijelentjük, hogy e vizsga páratlanul jól sikerült s a táncztanító fényesen igazolta kitűnő képességét, lelkiismeretes buzgóságát s finom modorát. A tanítványok a legválogatottabb tánczokat mutatták be s a szülők nagy öröme nemcsak a tánczokban, hanem az esztetikus testtartásban és természetesen, izléses modorban is kiváló ügyességét tanúsították. Az ily kitűnő vizsgálat természetesen legjobban dicséri magát a kiváló táncztanítót.

— **Lapunk jelen száma —** a mint azt már előre jeleztük — a karácsonyi szent ünnepek miatt a rendes időnél három nappal korábban jelent meg.

— **Köszönetnyilvánítás és számadás.** E. Deér Kálmán és Száva Márton műkedvelők által 1893. december hó 10-én a „Gyergyószentmiklósi Dalegylet” javára Gyergyó-Szentmiklóson rendezett bívészeti és eröművészeti előadás bevétele volt 117 frt. Kiadás 44 frt, maradt tiszta jövedelem 73 frt. Az előadáson felülizettek: dr. Fejér Dávid 1 frt, Graef Endre 1 frt, Meskó János 70 kr, Mátyás Adolf 30 kr, Urmánczy Vertán 20 kr, Drotos István 10 kr. Fogadják a dalegylet nevében a rendezők halás köszönetét.

— **Olvasóink figyelmébe.** Lapunk mai számában mellékelve veszik olvasóink a „Csiki Lapok” előfizetésre szükséges posta-utalványokat.

Törvéyszéki csarnok.

Csik-Vacsárcsiban folyó hó 21-én Fodor Miklóst halva találták az uton. A gyilkost nyomozza a csendőrség; le is tartóztatta már Fodor Ferencz vacsárcsi lakóst s bekísérte a csikszederai fogházba, ki azonban mindeddig erősen tagad! Még rátérünk ez esetre később.

Ugy is történt! A farsang összes mulatságain a szép Keresztesy Malvin vitte el a pálmát, őt tánczoltatták a mánások, katonák, juristák, az összes fiatalok rajongott a szép s jól mulató leányért.

Eltelt a farsang, s a hosszú böjt napokon több kellemes estélyre volt hivatalos a pesti „jeunesse d'ore” (arany ifjuság) a Keresztesy-pusztára.

Képzelteti, hogy az én barátom az elsők között volt, a ki el nem mulasztott egy alkalmat sem a szép Malvinéknál való megjelenésre.

Elkövetkezett a tavasz, a főváros élénk, mozgékony lett, a természet szabadabbá vált, s felszabadította az embereket is, az emberek tudták ki a szabadba, fogatok raja egész kocsi korzókat teremtett, sietett mindenki élni, s örült az ember egymásnak. A tavasz soha nagyobb pompával nem lépett fel, mint ez évben.

Keresztesy Malvin ott tündöklött a szép tavaszi színbe öltözött pesti korzón egész táborával. Képes lapok arcképét hozták, kirakatokban az ő profilja diszjelgett, sőt egy jeles festő ecsetje már dolgozott is az egész alak megörökítésén.

Lázban volt az egész Pest e szép leányért, már kezdtek Malvin-kalapokat, Malvin-hajtuket árulni a kereskedők, s egy nemes gróf indítványára szépség versenyt rendeztek, melyen Keresztesy Malvin nyerte el a nagy díjat: egy — a gróf ur által első díjba felajánlott — jukker-fogatot, 2 szénfekete arabs paripával.

A Keresztesy-pusztá megnépesült, nagy uraságok felfedezték, hogy e Keresztesy-pusztá a legszebb vidéken fekszik, kocsi versenyekre legalkalmasabb talaja van etc. etc.

Ez alatt pedig senki nem találkozott az én barátomon kívül, a ki a szép Malvin kezét megmerte volna kérni s komolyan gondolt volna házasságra.

Barátom ellenben napról-napra szerelmesebb lett s vakabb.

Szívesen látták őt a háznál, hiszen ott mindenkit szívesen láttak; az aranyos Malvin bájosan nosolygott reá, szerelmes szavait pajkos fenyegetésekkel fogadta, rózsás ujjait s kicsi tenyerét barátom ajkára tette s úgy hallgattatta el tréfás mosoly kíséretében. Szóval a Malvin meghallgatta, de sem igent, sem nemet nem mondott soha, bujt a felelet alól bohókás gyermek módjára.

Igy telt el a nyár, barátom boldog volt, s fokozott erővel dolgozott hivatalában, hogy bekövetkezheto előléptetését még jobban biztosítsa magának, mely után megkérendő volt a szép Malvin kezét, a mire nézve már csaknem birta az öreg Keresztesy bácsi ígéretét, melyhez a mama feltétlenül csatlakozni fog, s Malvin? Malvin! őh azzal tisztába volt barátom, hiszen a Malvin mily kedvesen mosolyog mindig reá, milyen bizalmas vele, igen! kétségtelen, hogy Malvin szereti őt.

Novemberben megjött a kinevezés, barátomat kinevezték titkárnak! A legboldogabb titkár ő volt a miniszteriumban, de az egész világon is.

Egy hét múlva megkérte barátom a szép Malvin kezét, s Malvin szülői odaadták, Malvin pajkos nevetéssel borult barátom vállára s kimondta a boldogító szót: szeretem!

Kemény zuzmarás hideg volt, óriási köd ereszkedett le a főváros utcáira már jókor délután, karácsony estéje volt. Barátom boldogan ült szánkójába, s hajtattott ki a Keresztesy-pusztára, a kriszkindlit újján vitte: egy karikagyűrű volt az, karácsony estéjére volt kitzűve az eljegyzése Keresztesy Malvinnal.

Prűszögve vitték a lovak a szánkót a szentlőrinczi pusztán át, s épen a szentlőrinczi csárdánál kanyarodtak el, mikor üveges batár, két

nagy meklenburgi fogva elé, jött szembe: a szomszéd gróf fogatja.

Barátom megállította a szánt, s bevárta a fogatot, beszélni akart Dómi gróffal, kivel jó barátságot kötött Keresztesyeknél.

A fogat azonban sietve rohant el mellette, a lámpák világánál bepillantott a kocsi belsejébe, s a mit bent látott, az összeszorítá torkát, szemei kitágultak s élettelenül hanyatlott alá a szánkóba.

A tanácsos ur elhallgatott, komoly arczán egy köncsepp gurult végig, s aztán így folytatta: Barátom súlyos betegségéből, melybe csalódásával egy kis agrázködés sujtotta, több hónapok múlva lábadt fel. Egy évi hosszú szabadságot vett magának, elutazott keletre, s mire vissza jött alig ismertek rá az emberek.

Vig, jó kedélyét ott hagyta keleten, mosoly nem jött soha ajkára; komoly, rideg ember lett, ki csak hivatalának élt s megmaradt agglegénynek. Együtt töltjük azóta a karácsony estéket; e szomorú emlékezetű est évfordulón nem szeret egyedül lenni barátom.

A tanácsos ur nagy füst gomolyokat bocsátott szivarjából s elhallgatott.

Bátorkodtam megkérdeznii, hogy lát most hol van barátja, hiszen karácsony estéje van?

Kis zavar mutatkozott a tanácsos ur arczán, aztán sietve válaszolt kérdésemre:

— Elutazott!

Megköszöntem szivességét a tanácsos urnak, s minthogy az óra éjfél felé haladt, bucsut vettem tőle s gondolkozva haladtam le a lépcsőn; hány-szor volt ajkamon, hogy megkérdézzem tőle: hát Malvin hol van? mi lett belőle? él-e még? Nem mertem ezt kérdeznii, féltem, hogy a tanácsos ur nagyon szeretvén barátját, érzékenyen venné e kérdésemet.

Folyó hó 23 án ismét verekedés miatt vándorok fölött ült törvényt a csikszeredai kir. törvényszék büntető bírósága!

Az eset magában véve nem lenne különösen megemlítésre méltó, három ember összeül vasárnap délután a korcsmában, leiszszák magukat a sárga földig, aztán verekedést kezdenek, — ez a falusi idillhez tartozik már; — de nálunk Csikmegyében s különösen a megye egyes községeiben már valószínű elvadultságra, az emberi érzésből való kivetkőzöttségre vall az a mindennap előforduló újabb és újabb bűnügyi eset, a melynek zömét: gyilkosság, lopás, gyújtogatás, de mindenek fölött: verekedés képezi.

Szomorú dolog biz ez, hogy a törvény szigorának kell mindennap ugyaszólván közbelépni, pótolni az emberekben hiányzó, megdormlott erkölcsi érzést. A csikszeredai kir. törvényszék bírái igen helyesen járnak el, mikor az egyes bűneseteknél a büntetés kiszabását tekintve, nem annyira a védők álláspontjára, mint inkább a közvédlő ur szigorú érveire támaszkodva, hozzák meg igazságos ítéletüket, melylyel elrettentő példát is akarnak adni egyes községek elfajult erkölcsének. A csikszeredai kir. ügyészség derekasan végzi kötelességét, kiméletet nem érdemlő módon jár el s igen helyesen a bűnkrónikák kinyomozásánál. Itt bent a központban megteszi kötelességét az igazságszolgáltatás minden faktora, a kik hivatva volnának a népet, e különben értelmes, nemes lelkű székely népet vezetni, a kik között élnek, azok vessenek magukra s tegyenek, fáradjanak a köz morál érdekében, higgyék el azok a hivatott faktorok, hogy megérdemli ez a nép, hogy tegyenek értök, de meg aztán egy kis kötelességök is lenne talán ez az egyeseknek. Megirtuk ezt itten, e rovat alatt, bárha ne lenne reá okunk többet.

Szerkesztői üzenetek.

György-szentmiklósi Hilária válaszmányának. Meg vagyunk győződve, hogy csak kíváncsiságból kérdezi a válaszmány a szövegben forgó hírirodának a nevét, mivel sehogy se tudjuk, magunkkal elhitetni, hogy azt az ártatlan humoros hírt valaki zokon tudná venni mert ekkor igazán úgy tene mint a pók, mely a legártalmasabb virágból is mérget szí. Mi abból jó szándéknál egyebet nem érthettünk és azt magyaráztuk ki, hogy a Hilária tagjának a lelkesedése tán kissé lelobadt, a mi a dalkörre bajt hozhatna: a melyért azonban senkinek se jutna eszébe az elnökséget vagy a vezetőséget hibáztatni. Mivel tehát a vádlottak padja nem az ilyen jó akaratú ártatlanságok részére van feállítva, s mivel mi szigorú szerkesztői titoktartással tartozunk mindenki irányában, a válaszmány kíváncsiságának nem tehetünk eleget a t. válaszmány egyszerű megkeresvényére, a sajtóhatóság előtt azonban majd nyilatkozunk.

IRODALOM.

A „Divat Szalon”, mely méltó versenytárs nélkül áll irodalmunkban, ugy a divatot, mint a szépirodalmi közleményeket illetőleg egy-egy dustartalmu, különálló egész számot, nem pedig ugynevezett mellékletet ad, mind jobban tért hódít a művelt magyar hölgyek körében és kiszorítja az idegen nyelvű vállalatokat. Szépirodalmi közleményeit első rangú magyar írók adják, válogatott és gondosan fordított külföldi jelesebb termékekkel végyesen, a szerkesztés élen pedig Szabóné Noglál Janka áll, ki mint a Petőfi-társaság tagja s a tevékeny irodalom egyik legkedveltebb írója ismeretes. A divatrésszel hasonlóképen női kéz vezetése alatt áll, még pedig Fanghné Gynjtő Izabella nevéhez van fűzve, kinek ismert és érdemes irodalmi működése kezességét vállal azért, hogy a divat tudósítások olyan izléssel, gondnal és leírásokkal kerüljenek az olvasó elé, milyen még eddig nem volt. A lap csinos tetrazetős formában, rendkívüli elegáns kiállításban jelenik meg, temérdek képpel takarítva. Szépirodalmi részében pedig minden számban érdekes női arczképet hoz, a magyar szellemi és társadalmi élet egy-egy kiválóbb nőalakjáról. Szivesen haasmálják fel ez alkalmat, hogy ezt a valóban czéljának megfelelő lapot mely minden előnye mellett még a legolcsóbb is, melegen ajánljuk olvasóink figyelmébe. Előfizetési ár egy évre 6 frt, fél évre 3 frt, negyed évre 1 frt 50 kr. Előfizetéseket és megrendeléseket czimzendők a „Divat Szalon” kiadóhivatalához Budapest, Gizella-tér, Haas-palota. Mutatványszámok ingyen küldetnek.

Sz. 2715.—1793.

Árverési hirdetmény.

Csik-Szentmihály község képviselő-testületének mai napon kelt határozata folytán alólikt előjáróság közhírré teszi, hogy a kizárolagos szesz kiméresi jogosultság a fogyasztási adók kezelési jogával együtt az 1894-ik évre folyó évi december 23-án délelőtti 9 órakor Csik-Szentmihály község hivatalos házánál nyílt árverés útján a legtöbbet ígérőnek alhaszonbérbe ki fog adatni.

A kikiáltási ár a kizárolagos szesz kiméresi fogosultságért 2687 frtban van megállapítva, melynek 10 százalékát árverezni szándékozók kötelesek az árverés megkezdése előtt az árverező bizottság kezére lefizetni, írásbeli zárt ajánlatok szintén elfogadhatnak bánatpénzzel ellátva az árverés megkezdése előtt.

Egyéb feltételei a bérletnek alattirt előjáróságnál betekintheők.

Csik-Szentmihályon, 1893. december 15-én.

Köni Adolf, körmegyző.

Kösa György, községi bíró.

Sz. 9252.—1893.

Pályázati hirdetmény.

ai.

A Csik-Szereda városba áthelyezett felsikói főszolgabíróság mellé rendszeresített második szolgabírói állás a folyó hó 30-án tartandó rendkívüli közgyűlés folyama alatt választás útján be fog tölteni. Ezen állással 700 frt rendes fizetés, 150 frt lakbér, 84 frt állami és 115 frt 36 kr megyei pótvavadalmazás van összekötve.

Felhivatnak mindazok, kik azt elnyerni óhajtják, hogy rendszeren felszerelt és minősítésüket igazoló folyamodásukat főispán ur ó méltóságánál folyó hó 29-ik nyujtsák be.

Csik-Szereda, 1893. deczemker 18.

Beeze Antal, alispán.

ELŐFIZETÉSI FELHIVÁS

„KÉPES CSALÁDI LAPOK”

SZÉPIRODALMI ÉS ISMERETTERJESZTŐ KÉPES HETILAP 1894. ÉV FOLYAMARA.

Megjelen minden vasárnap, diszes kiállításban, tetszetős borítékkal.

A „Képes Családi Lapok” a legelterjedtebb, legdiszesebb s legolcsóbb képes hetilap, a mely szívet és lelket nemesítő, hasznos és ismeretterjesztő olvasmányokat nyujt a magyar művelt olvasóközönségnek.

A „Képes Családi Lapok” a legmagasabb irodalmi nivón álló lap, mely körül nemzeti irodalmunknak első rangú írói és írónői tömörülnek; így az 1894. évi első szám következő íróktól hoz közleményeket: JÓKAI MÓR: „Hogy is volt ez a dolog?” (Beszély), BENICZKY BAJZA LENKE: „A sors koczskája” (Regény), TÖLGYESI MIHÁLY: „A gyémánt gyűrű” (Humoreszk), P. CSORBA ÁKOS: „A Bosphorus partján” (Rajz), STILLER tanár: „A fűzről” (Orvosi cikk) stb. stb. Költeményeket irtak e számba: KOMÓCSY JÓZSEF, VARSÁNYI GYULA, FELEKI SÁNDOR dr. A regény mellékletet LAUKA GUSZTÁV irta, ezime: „Pásztor-tűz és lidérczfény”. — A képek az új év alkalmából valók s igen találó rajzok. A mi különös érdeket kölesönöz e számnak az, hogy az abban megjelent közlemények íróinak arczképeit s sajátkezű aláírásait is veszi az olvasó.

A „Képes Családi Lapok” évenként, a szövegbe nyomott több regényt ad, elsőrangú írók tollából.

A „Képes Családi Lapok” két hetenkint megjelenő melléklapja, a „Hölgyek Lapja” háztartási és divatrésszel ellátva, teljesen nélkülözhetővé tesz minden más divatlap tartását.

A „Képes Családi Lapok” a fentebb említett szöveg között megjelenő regényeken kívül évenként, több önálló, eredeti, beköthető regényt ad jutalmul előfizetőinek.

S mindezen előnyök daczára, a „Képes Családi Lapok”-nak a „Hölgyek Lapja” ezimű divatlapjal és Regénymelléklettel együtt, előfizetési ára csak egész évre 6 frt, fél évre 3 forint, negyedévre 1 frt 50 kr. Az előfizetési pénzek a lap kiadóhivatalához Budapest, Nagykorona-utca 20. szám küldendők, a mely kívánatra mutatványszámokat díjtalanul küld bárkinek, ha az iránt levelezőlapon megkerestetik.

A ki az egész évre szóló 6 forintnyi előfizetési összeget 80 kr csomagolási és postaszállítási díjjal egész évre beküld, annak 4 regényt, — a ki félelvi 3 frt előfizetési összeget és 40 kr csomagolási és postaszállítási díjat küld be, annak 2 regényt, s a ki 1 frt 50 kr negyedévi előfizetési díjat s 20 kr csomagolási és postadíjat egyszerre küld be, egy eredeti regényt küld ajánlva és díjmentesen jutalmul a kiadóhivatal.

A „Képes Családi Lapok” kiadóhivatala.

Budapest, V., Nagykorona-utca 20.

2-5

Nincs gazda, nincs község vagy egyházmegye, kik ha nálam rendelnek, előnyben ne részesülneek bárki ajánlatával szemben!!

Ajánlok kerülő. Vidats, Gubitz és Sack féle ekéket. Hegyvidéki váltó és két testü, váltva forgató iker ekéket. Láncc boronákat, két vagy három tagu rézsut boronákat. Kézi és lörejeü, szörva és sor-vatógépeket. Legújabb kaszáló- és aratógépeket, kévekörtövel és a nélkül. Kézi, lörejeü és gőzcséplőgépeket. Szénalorgató, gyűjtő és sajtolókat. Járgány vagy gözzel hajtható egy- és kétköví örlő malmokat sztaszerkezettel.

Szecskaavágókat 2 késsel 30 frtől 60 frtig, ugyanaz dobrendszerü 3 késsel 35 frt, 4 késsel 40 frt.

A legújabb téglá, cserép és agyagcső sajtoló gépeket, egy vagy két lö, vagy gőz általi hajtasra, mely óránkint 200—1000 téglát készithet.

Szeszgyárak teljes berendezéséhez szükségeltek.

Most már tökéletesen kijavított és telelösség mellett adható petroleum- és benzín-motorokat 2, 4, 6, 8, 10 löoröre, a melyek gépész nélkül óránkint és löorónkint 5-től 7-ig fogyasztnak.

Tüzmentes és betörés ellen biztos pénz- és okmány-szekrényeket.

Valódi Wertheim-kasszákat:

Nro 0	0 fél	1-es	2-ös	3-as	4-es	5-ös
70 frt,	85 frt,	100 frt,	120 frt,	140 frt,	160 frt,	180 frt,

mindenik b é r m e n t v e szállítva.

Templom berendezéseket és forgatható vaskoronájú harangokat, az orgona hangjai szerint hangolva és egészen kovácsolt vasból készült harang-állványokat, bérmentesen bármely községnek tornyában felállítva, a harang réznek kilóját 1 frt 70 krért számítva.

Tüzlőtői fecskendőket, személyi felszereléseket és egyéni ruházatok, a községi köteles tüzlőtők részére előirt szabályok szerint u m. borsapkát 90 kr, karóvát 25—40 kr, sisakot 2—3 frtig, riadókürtöt 3 frt 50 krtól 5 frtig, jelzősipokat stbbieket rendívíl olcsó árban, valamennyi budapesti szállító árainál sokkal olcsóbban!

RIEMER EDE,

7-10

Első Székely Gép- és Tüzlőtőszerek raktára Székely-Udvarhelyen.

Árjegyzékek, minták és költségvetések bérmentesen küldetnek!

Melléklet a „CSIKI LAPOK” karácsonyi számához.

A boldog kor.

Oh, boldog gyermekkor! Ki tudná megmondani, hányszor száll el e sohajtás ajkunkról a mai reális életben, mikor csupa pusztaság, kietlenség terül el körülöttünk, melyen a boldogságnak zöldelő szigetére, vagy forrásaira alig akadunk; amazok egymásután száradnak ki, még gyökerük is kezd kipusztulni; emezek pedig egymás után apadnak el.

Pedig egyebet se teszünk, mint versenyt szaladunk a földi boldogságért. Csak hogy nagyon rossz kalauzokat jelölt ki számunkra a bölcselkedő, felvilágosult század.

Nagyon ránk férne megszívlelni a bűbajos ember meséjét, ki utolsó órájában ágyához inté fiai s örökségül a következő szavakat intézte hozzájuk: „Holtom után kelet felé induljatok, mindaddig vándorolva, míg Zita kies völgyében, egy dombocskára lejtős oldalán a Boldogság-templomához nem értek; itt van számotokra letéve a boldogság kincse. Egy fényes csillag lesz kalauzotok az egymást metsző ösvényeken. Atyai áldásom mellé fogadjátok azon tanácsomat, hogy bizzatok állhatatosan e csillagban.” Ezt mondá s lehunyta szemeit.

Másnap utnak eredt a két fiú. Az egyik már első keresztutnál kételkedni kezdte a csillagban. „Ily kétes fény után folytassam-e én”, úgy mond, utamat, szerencsém bizonytalanságnak áldozzam-e fel? Hátha nem is arra van rendelve e csillag, hogy vezérem legyen. Inkább haladok belátásom s olyan kalauz után, melyet a tudomány adott az ember kezébe.” És így elbölcselkedni a csillagtól a jámbor szándékot és jóakaratot s az irányított fogadja tehát biztosabb vezérül, mint az ég tündöklő csillagát. Az irányított vezérlése után bujdoslik ide s tova a puszták sivatagjain, a rengeteg erdők vadonjain. Posványok, tavak, ingoványok, szédítő mélységek és szirtek zárják el előtte az ösvényeket. Éhség, szomjúság inségei, szaggató tövisek, vérengző vadak rémitik bolyongásait.

A másik bizalommal folytatja útját; a kétes ösvényeken hiven és kételkedés nélkül követi vezércsillagát, utja könnyű volt, veszélyek és rémek nem háborgatták, s im Zita kies völgye illatos virányaival mosolygva eléje, s dombján a Boldogság-temploma nyílt ajtóval áll előtte. Bizton lép be azon s az oltáron találja letéve a boldogság kincsét.

Sok bolyongás, tévelygés után nagy sokára fáradtan ér el a bölcselkedő. A remélt kincs helyett ily írást talál az oltár fölött: „Halandó! a földi lét utján a hit a te kalauzod, ha ezt megveded, távol ejted magad a boldogság czéljától.”

Századunk is tulságosan rabja a bölcselkedő véges észnek s hitünk ké az válik, a mit látunk s megértünk. Egy lomb, izetlen empiria igáját hordjuk. Természetes, rendes és logikus valónak valljuk mindazt, a mit már ezerszer tapasztaltunk s ezekben semmi oly csodát nem akarunk felismerni, mely a Teremtő művét bizonyítaná és gőgös gúnynyal lehetetlenségnek mondunk minden olyat, a mit a számtalanszor ismétlődő tapasztalat nem rágott oly kétségbevonhatatlanul a szánkba. S rövidlátó filiszterségünk eme bizonyítékára büszkék vagyunk, mert ez nem más, mint ama híres okos józan s á g.

Jó, hogy ez az okos józan s á g nem a bölcsönél kezdődik, s hogy megelőzi ezt a naivitás, az embernek e vele született lelki gazdagsága és kincse, melytől csak idővel fosztja meg az élet. Igaz, ad helyette sokat; egy valódi brilliant helyett egy marék cseh gyémántot; egy darab színarany helyett temérdek névértékű bankót.

Mennyivel gazdagabb a gyermek lelki világa. Fenn az égben van a mennyország, hol a légi csarnokokban örök zene, angyalok éneke s örök boldogság honol. Itt van a jó Isten birodalma, a hol ő fényes trónusán ül, körülötte az angyalok serege, kik énekkel dicsérik őt. Oly tündöklő és ragyogó ott minden, a hogy a gyermek élénk képzelete azt felékesitheti. Ott is vannak virágok, dalok, mező, patak, de szebbek, mint lenni a földön. Tudja, hogy ezt a szép birodalmat szemével hiába keresi, nem láthatja meg; de néha meglátja, ha jó lesz, szót fogad, szépen imádkozik lefekvés előtt, mikor aztán édes álom száll majd szemére s ilyenkor az angyalok lejönnek hozzá, szárnyaikon felviszik s megmutogatnak abban a szép birodalomban mindent. Az ezüstszakállú jószágos Istent, azt a tündöklő csarnokot, a sok kis angyalt hófehér, hattyu szárnyakkal. Hallgathatja az angyalok karát, mely a legszebb zenénél is százszorta szebb.

Lenni a föld alatt pedig a gonoszak birodalma van. Óriási kemenczék égnek itt, a nagy lángok borszasztóan kusznak ki a rémséges üregekből s a lángokkal retentő füstgomolyok omlanak elő, nagy üstökben a víz lobogva forr. A máglyák ropogását, a víz lobogását pedig felülmúlja az elkárhozottak sirása, fogcsikorgatása. Öreg és apró fekete-piros ördögök, ijesztő szörnyek, nevetséges alakok vegyest sürgölődnek a tüzek körül, forró, hegyes szigonyaikkal hol a tüzet élesztik, hol az elkárhozottak oldalait bükdösik; lánczaikat csörgetik s óriási borotváikat élesítik. Hideg, ködös éjjeleken ezt a birodalmat is látja álmában, mikor ágyacskája mellett ott van az orvososágos üveg s kis fejét s mellét a láz szorongatja. Szegényke mily keserves sirással ébred fel ilyenkor s ijedten kiáltoz mamája után.

A boldogság örök lakhelyét, a mennyországot s a bűnösök országát az okoskodó élet iparkodik kiűzni képzeletéből, s a kis leány duzzadó kacsoitycsipőjére téve, kis csucori ajkaival csakhamar énekelni kezdi: „Nincs mennyország, se pokol.”

A gyermek élénk fantáziája még ezt a földet is minő elevenné s érdekessé tudja tenni. A hegyeket, erdőket, vizeket megnépesíti szebbnél szebb tündérekkel, vízkirályokkal, kik a jó és becsületes szegényeket, árvákat gazdagokká tettek; a ravasz és fősvény embereket pedig meghűntették. A sziklák nagy barlangjaiban óriások tanyáznak, a fák odúiból törpék kandikálnak elő s ezek is csodás hatalommal vannak felruházva. Messze az óriási hegyek között elátkozott kastélyok vagy tündérvárak vannak, melyekben elbűvölt királyfiak, királykisasszonyok alusznak mély álmat s várják kiszabadításukat, mely után szerencsétlen országokat, népeket tesznek boldogokká. Az éjjeli sötétség pedig csakugy hemzseg az ide s tova röpülő, járó-kelő szellem-alakoktól, melyek a rossz gyermekeknek ellenségei, a jóknak azonban nem árthatnak, mert mögöttük van a gondos őrző angyal, ki elől a setétség szellemei menekülnek.

Egy legió jutalmazó és büntető lény él tehát a gyermek képzeletében s ezek alkotják az ő areopágját, mely ügyel minden lépésére, minden jó és rossz tetteire s ezekről könyvet is vezetnek.

E lények között van egy-kettő, kik legkedvesebbek a gyermekek előtt s nekik közös barátok. Egy-egy napon eljönnek ezek hozzájuk, hogy ajándékaikkal boldog napokat szerezzenek nekik. Első helyen áll köztük a kis Jézus, de rangban azonnal következik utána a Mikulás bácsi. A kis Jézus mindenkihez jó, ez maga is gyermek s tudja méltányolni a kicsinyeket.

A Mikulás bácsi már egészen más természetű. Ő szigorú öreg ur, kivált fenyegetéseiben szigorú. Ő viszi meg a hírt a kis Jézusnak, hogy hol van jó, s hol rossz gyermek. Mind a kettő, de különösen az öreg Mikulás bácsi sokat ad a tanulómosásokra, kikérdezi a dadát, a nénit, a nagyobb testvért, az apát és mamát a gyermekek viselete felől. Szerencséjük a kicsinyeknek, hogy amazok nem tanuskodnak miúdig igazságosan s a megjavulás reményében nem árulják be Mikulás bácsinak. Nagy baj lenne, ha megmondanák az igazat. Ekkor Mikulás bácsi puttonya mindig tele lenne gyermekkel; de a legrosszabb esetben is megelégszik egy virgács ott hagyásával és még ekkor is ad ajándékot. Sokat ugyan nem ajándékozik, mert ez a kis Jézushoz tartozik s ő csak előljáróban jön, hogy egy kis czukorkával, ezüst huszassal kedveskedjék a kicsinyeknek s adjon kedvet a további jó viseletre; vagy hogy az ő dörmögő hangjával komolyan megintse a pajkos népséget, hogy mikor a kis Jézus leszál a földre, csupa jó gyermekeket találjon.

Mint minden jóakaratu lélek, úgy Mikulás bácsi is éjjel jár s rendszeren az ablakon surran be; azért a cipőket és tányérokat az ablakokba szokás tenni. Az is megtörténik, hogy egy-egy helyre lefekvés előtt látogat el, hogy szemtől szembe tehesse meg fenyegetését, mert a rakoncátlan apróság erre rászolgált. Ilyenkor még a leghamisabb tacsó is megszeppenve várja, mikor hallatszik meg az ajtóban a lánczsörgés és a dörmögő hang. Egyszer csak hallanak is valami különös csoszogást, köbögést; a láncz is megzörren. Ucczoz neki a gyermekek annyi felé futnak, a hányan

vannak. Egyik az ágy alá, a ki legrosszabbnak tudja magát; a többiek a sarokba, a függöny mögé vagy a mama szoknyája mellé. A Mikulás bácsi pedig kiszemel magának egy árnyékosabb helyet a szobában s onnan dörmög el mondókáját: „Van-e itt rossz gyermek? Melyiket vigyem el?” Természetesen a mama meg apa azt felelik, hogy nincs, hanem azért a Mikulás bácsi letesz egy virgácsot kemény fenyegetések kíséretében s kiosztván egyéb ajándékát, siet eltávozni, mert a szemes tacsó, ott az ágy alatt, észrevette rajta a néni szoknyáját s még lelepleznék kilétét. Ezt azonban Mikulás bácsi nem várja be, eltűnik; ott hagyja ajándékát és a kételyt. Minden kétely pedig egy-egy levelet tép le a boldogság koszorujából.

A Mikulás bácsi elég érdekes lény ugyan a kicsinyek előtt, de ennél sokkal szeretetesebb a kis Jézus, kiért valósággal rajonganak. Őt tartják a legjobbnak, hisz ő soha sem büntet, minden gyermeknek megbocsát és ő készíti nekik a legszebb, legkedvesebb ajándékot: a karácsonyfát.

Ki tudná leírni azt a lelki gyönyörűséget, azt az édes érzetet, mit a karácsonyfa szerez nekik. Minő édes remegéssel várják már előre azt a napot, mikor a karácsonyfát elhozza a kis Jézus. Minő gazdagok ők ekkor hitben, reményben s szeretetben. Azok az ajándékok, melyek a karácsonyfára vannak téve, ezerszer becsesebbek előttük, mintha égi tárgy volna mindegyik, olyan áhítattal nyul utánuk remegő kis kezük.

Azon korban legboldogabb tehát az ember, mikor a jó Isten, a mennyország, az őrző angyalok, a Mikulás bácsi s a kis Jézus töltik be lelki világát. A legnagyobb szerencsétlensége az emberiségnek, hogy ez „a fin de siècle” igyekszik hamar kiűzni ezen isteni lényeket lelkünkől s rideg kezével egyenként letépdeli életünk fájáról az ideálizmus, a vallásos érzet és boldogság természetes és illatos virágait, hogy azt csinált virágokkal rakja tele.

Igazi boldogság csakis a gyermekkorban van, s hagyjuk is minél hosszabb ideig a gyermeket e korban, mint csendes, békés és boldog menedékhelyen, mely megőrzi lelki üdeségét és tisztaságát. Az élet közönséges napjai, anyagi érdekei ugyanis elég korán elérkeznek, ne sietessük tehát ezeket, mint a hogy ezt napjainkban teszik.

A kis Julcsa s Pisti most alig 7—8 évesek, már nem igen akarják a szép kosarat s a szebbik cipőt az ablakba tenni, mert hátha ellopja a Mikulás bácsi s karácsony estéjén az öröm helyett inkább az a gondolat foglalkoztatja lelküket, hogy a kis Jézus miképen tudta behozni a karácsonyfát a bezárt ablakon?

Mert korunkban az ember lelkében a csodák ideje rövidebb s az okoskodó józan s á g betegsége hamarabb bekövetkezik. *

Karácsony-est.

— Rajz. —

Írta: KRISZTA KLÁRA.

Dermesztő hideg szél süvölt végig az utcákon megrázva a házak ablakait. A járókelők sietve térnek meleg hajlékaikba, menekülő a csipős hideg elől s hogy családjuk körében töltsék el a szent karácsony estét.

Mily boldog az, kinek kedves otthona, szerető családja van!

Ott egy sötét női alak. Ennek is volt egykor csendes otthona, szerető családja s most egymagában, mint kísértet bolyong a hóborított utcákon, nem érezve a hideg csipős szelet, mert bensőjében égető kin dühöng. Kezeit ökökre szoritja és átkozza a gazcsábítót, csendes házi boldogságának szétrombolóját.

Mily elégedett, nyugodt élete volt odáig, míg közelükbe nem furakodott a csábító kigyó, előbb a szerető férjet hálózva be szinlelt barátságával, csak azért, hogy alkalmat nyíljk őt, a gyenge nőt, hazug csalfa szavaival elszédíteni. És ő nem birt ellenállani az édes szavaknak, melyek keblét forrongásba hozták, nem birt ellenállani a varázsnak, melyet azok a teljesen villogó sötét szemek gyakoroltak reá. E szemek forró sugárai oly szenvedélyes, örült szerelmet lobantottak lángra szívében, mely felemésztert ott minden nemesebb érzelmet. Megfeledkezve hitvesi és anyai kötelmeiről, csábítójával megszökött.

A míg élvezte a kényelmet, jólétet, élvezte a vétkes boldogság gyönyörét, addig nem jutott eszébe az, hogy mindezt a legdrágább kincs: a becsület árán: vásárolta meg; nem gondolt a multra, nem a jövőre, csak a jelennek élt,

mely káprázatos, hamis fényével egészen elvakítja.

Lelke minden gondolatát, szive összes érzelmét az a gazcsábító birta, a kinek egy reggelen csak hült helyét találta s egy levelet az íróasztalon, mely ezt tartalmazta:

„Asszonyom! Bármennyire szeretem is, válnom kell öntől, mert a lelkiismeret szava egy idő óta egyre ezt hangoztatja bensőmben: „A te vétked felette nagy, tedd jóvá ezt azáltal, hogy távozz azon nő oldala mellől, ki éretted elhagyta férjét és édes gyermekét.“ Távozom tehát innét azon gondolattal, hogy ezáltal jót cselekszem; ne vádoljon hát engem! Itt hagyok egy összeg pénzt, ebből lefizetheti a hátrálékot, mi a lakbérből fennmaradt; a többit használja a mire akarja. Ezután rendes életmódot fogok folytatni: birom egy ifjú leány vonalmát, tehát megköszönök. Feledjen el engem; térjen vissza övéihez, Isten önnel! Albert.“

Hah! mit érzett ő e levél olvasásakor, melyet dühében darabokra tépett. Mily irítóztató kin marczangolta szívet lelkét! . . . Tehát egy másikért, a ki nálánál ifjabb s talán szebb, elhagyta őt, ki érette mindenét feláldozta s annak karjai közt kineveti őt, a szegény bolondot!

Azóta nincs nyugta, keresi a szökevényt, hogy szemtől-szembe elmondhassa neki, új kedvese előtt, miszerint ő egy alávaló ember, ki nem tartotta bűnnek feldulni egy békés család nyugalmát, megrabolni becsületét.

Sok helyütt megfordult már, azon örült eszmével agyában, hogy a csábítót, mindenáron fel kell találnia, de ennek sehol nem akadt nyomába. Most itt van szülő városában, éppen a szent karácsony estén érkezett ide. Midőn leszállt az utazó kocsirol, nem tért be sehová, hogy tagjait felmelengetse, elédelt vegyen magához, hanem mint egy elkárhozott bolyong az utczákon.

Mi vonta őt ide? . . . Azt jól tudja, hogy éppen e városban csak fel nem találja, a kit keres. . . . Vagy tán övét jött felkeresni? . . . Nem . . . nem . . . hisz annyit vétett ellenük, hogy bocsánatukra úgy sem számíthat . . .

Vajjon mit csinál most férje, a ki őt oly forrón szerette? . . . mit egyetlen édes gyermeke, a kit árván hagyott és mit csinál szegény özvegy anyja, a ki őt becsületben felnevelte? . . . Vajjon gondolnak-e még rá; gyűlölik-e őt, a hűtlen nőt, a szivtelen anyát, a hálátlan gyermeket? . . .

Nem, ő nem érettük jött ide! . . . talán csak nem akarja megjelenésével felzavarni a nyugalmat, mely azóta lehet, hogy visszatért a

feldult keblekbe . . . Maga sem tudna számot adni magának arról, hogy mi célul vonta ide, csak érzi, hogy el kellett jönnie. S most, hogy itt van — a sok bolyongás után — ellenállhatlan vágy szállja meg lelkét; még egyszer utoljára megjárni ez életben övét, aztán néhány méreg csepp mindennek véget vetend. . .

Egyszerre egy kis ház elé ér, melynek ablakain át nagy világosság látszik. Valami megnevezhetlen érzéssel szívében — mintegy varázsütésre — megáll a kis ház közelében. A dermesztő hideg szél megszűnt, az égen a csillagok milliárdjai ragyognak . . . a nő egész valóját — melyet kevéssel előbb még a féltékenység pokolú kinja égetett — a mély megbánás lájó érzete szállja meg. A ház ablakához közelit s visszafojtott lélekzettel nézi, hallgatja a mi a szobában történik.

Bent a karácsonyfa színes viaszgyergyái két alakot tüntetnek eléje, teljes világításban.

Egyik idős nő öszbeborult hajjal, rokonszenves arczán a mély bubánat kifejezésével. Másik 7—8 éves, kelvess barna leányka, gömbölyű arczán az öröm kinyomatával, mely a jó kis Jézuska ajándékának, a karácsonyán diszorgó játékok és cukor-gyümölcsök következménye.

— Ugy-e édes nagymama, ezt a sok szépet azért hozta nekem a kis Jézuska, mert jó voltam? (Oh én ezután még jobb lennék, ha a mamát is visszahozná a Jézuska és megparancsolná neki, hogy ezután mindig velünk maradjon.)

Igy beszél a kis teremtes, míg nagyanyja szemében könyek csillogtak.

— Szegény papa! — folytatá a gyermek — ő nem jön vissza többé, mert meghalt. Te akkor azt mondtad nekem nagymama, hogy a papa nem lötte volna fölé magát, ha az esze ép lett volna . . . De ne sirj édes nagymama! ha mindig sirsz és busulsz, te is meghalsz, aztán én egyedül maradok, nem lesz a ki nekem jó ételt adjon, a ki megfűszere, öltöztessen, nem lesz, a ki szeressen!

És a szegény gyermek maga is elkezdett sirni.

— A Jézuska mindenkinek gondját viseli — szólalt meg a nagymama, letörülve könyeit — ha én meghalnék sem maradnál egyedül, mert bizonyára mamádat visszavezérelné hozzád.

— Én imádkozni fogok a kis Jézuskához, hogy téged is megtartsa s a mamát is hozza vissza nekünk.

És a gyermek letérdelt a karácsonyfa elé s kis kezét összekulcsolva imádkozott

Az anya szive majd megszakadt a fájdalomtól.

Bemenjen e? . . . A csillagok az égen oly biztatóan mosolyogtak alá; a távolból a betlehemesek éneke hangzott

„Dicsőség Istennek
A magas mennyekben;
Békesség lakozzék
Földi emberekben.“

A kis házikó ajtaja csendesen felnyit s belépett azon, rekesztve a hidegtől és mély megindulástól ő, a kinek visszatéréseért az ártatlan gyermek a Jézuskához könyörgött.

Midőn a közeledő alakot megpillantá, féltéken nagyanyjához simult. Ez is meg volt leperve első pillanatra, de csak mar telismerve leányát — kinek ballépése annyi gyötrelmek volt okozója — örömkialtással tárta feléje karjait, keblére vonva a megtértet, a ki e szavakat rebegé halkán:

— Oh áldott jó anyám! Meg tudsz e bocsátani?!

Aztán kis leányát kapá ölébe e szavakkal:

— A Jézuska visszahozta a te rossz anyádat, a ki többé soha sem fog elhagyni titeket! . . .

S mily fájdalommal szoritá kebléhez gyermekét.

— Légy ezentúl jó anyja gyermekednek s Isten megbocsátandja a multat, mert kedvesebb előtte egy megtért bűnös, mint kilenczvenkilencz igaz, így szolt az öreg nő halkán és szeméből hullottak a könyek.

— Köszönöm, hogy megbocsátottál nekem édes jó anyám! — mondá a hazatért nő a mély megbánás hangján. Oh, ha azt a sok gyötrelmet, a mit okoztam, meg nem történté tehetném! . . . Oh, ha férjemet, a ki szegyenében eszt veszttve, öngyilkossá lett, életre hozhatnám, hogy lábaihoz borulva, kérjem bocsánatát . . . De a kik meghaltak, azok nem térnek vissza soha!

Aztán keservesen sirt, zokogott a két nő, míg a kis Aranka hozzájuk simulva, egyre ezt mordogatta:

— Ne sirjatok, inkább örvendjete, hisz a Jézuska meghallgatta imádságomat!

A betlehemesek éneke ide hangzott:

„Hála neked Istenünk!
Oh ezerszer hála:
Im szivünkbe üdvadó
Szent kegyelmed szálla.“

1995/1893.
krjzói szám.

Árverési hirdetmény.

Csik-Szentmárton és Csik-Csekefalva községek részéről ezennel közhírré tétetik, miszerint nagyméltóságú földmívelésügyi m. kir. miniszteriumnak f. évi 237. számú magas rendeletével felső Tölgyes II. rész határában az Uz és Csobányos vizek között fekvő részében engedélyezett 3165.13 kat. hold nagyságú hozamterületen a 20 cm. alsó átmérőn feiáll található összes famennyiség, még pedig mintegy 322,000 m³ fenyő haszonfa és 217,000 m³ bükk hasabfa folyó évi deczember hó 27-én d. e. 9 órakor a két község házánál nyilvános árverésen el fog adatni.

Kikiáltási ár 110,000 frt, melynek 10%-a az árverezni hajlandók által, mint bánatpénz leteendő; írásbeli ajánlatok a szóbeli árverezés megkezdéséig ezen bánatpénzzel ellátva elfogadtatnak, melyekben azonban határozottan kitejezendő, hogy az árverező az általa ismert árverezési feltételeknek aláveti magát. Miről árverezni szándékozik oly megjegyzéssel értesíttetnek, hogy az árverezési feltételek ugy a két község körjegyzőjének irodájában Csik-Csekefalván, valamint a csikszeredai m. kir. erdőhivatalnál a hivatalos órákban betekintheők. Megjegyeztetik, hogy a fenyő haszonfa külön is el fog adatni. Csik-Szentmárton, 1893. nov. 28-án.

A két község előljárosága:

Albert Máté s. k., Sándor Izsák s. k.,
községi bír. körjegyző.

Koncsag István s. k.,
községi bír.

A
COGNAC-JPARO
Részvény-Társaság
BUDAPESTI CÉG
KORONA-COGNAC

gyártmányai orvosi célokra használtatnak és a következő egyetemi tanár urak által ajánlatnak: B

Horányi, Rodás, Angyán,
Müller, Hélli, Rézmárcsly,
Réczey, Stiller és Jauffer.

Kapható:

Csik-Szeredában . Nagy Gyulánál.
Gyergyó-Szentmiklóson . Keresztes Gerónél.
Gyergyó-Ditróban . Lukács Martonnál.
Gy.-Tölgyesen Róth Albert gyógyszerésznél.